

Kakó se je godilo Jakobu, predno je bil za apostola.

(Pobóžna pripovédka.)

V starodavnih éasih, kadar je naš Gospod Spás (zvelíçar) po zemlji hodil še z otročjima nogama ter so ljudjé živéli samó ob prepróstitih jedéh, kakeršne jim je dajala zemlja, zgódilo se je, da je po létu Jakobček, slaboten déček, sin ubožnih rodíteljev, šel v gozd po gób in jágod. Jakobček je v nogah imel neozdrávno bolézen ter je s téžka hodil, in zató potreboval nekaj ur, predno je dospél gôzda, koder so rasle góbe in jagode. Vrhu tega je védro solnce pripékalo, kakor sam ogenj. Uže dolgo nij šel dež in bila je velíka suša a malo gób. Jakobček je zamán iskal in iskal. Od hoje in pripogibánja za góbami in jágodami truden ter od prevelíke žeje iznemogši séde v gôzdi k pótu in milo zaplaka. A skôraj spet utihne ter jame poslušati. Mnogo veselih otrok se je igralo in smijalo na glas, a pred njimi déte Jezus v otročjej súknjici in bos. Jezus je z družíno svojo napósled obrnil korake tja, kjer je počíval Jakobček.

Kadar so veseli otroci dospéli Jakobčka, Jezus obstane ter mu reče: „vém, zakaj se jokaš, in prišel sem ti pomagat od žeje in od bolečin; a prvo da poglédam, kaj si nabrál. Pokaži mi!“

Jakobček rad posluša in iz košárice podá eno samo góbo a nič jágod. Gospod mu velí, naj to gobo zasadí v zemljo, kar je tudi storil. A naglo se začudi in ž njim drugi otroci vred. Goba je bila uže na pol uvéla, a vender je začela zopet rasti in cépiti se na mnogo vrhov. Sam Jezus se je góbi nasmehováł, kadar je takó živo rastla, a drugi otroci se jej nijso mogli načuditi. Zdaj Jezus velí Jakobčku utrgati góbo, ki je bila prava „medvéja stopínja,“ a tudi pomagal mu je, podávši mu svojo svéto roko in dvignivši ga od tál.

Jakobček zdajci začúti, kakó léze hudína iz njega telesa in kakó se mu zopet krepčájo udi. Vesel zavriska in zapléše okolo Gospoda ter padši na koléna prédenj objéma in ljubi njega presvétí nôgi.

V tem se je nagnílo solnce pod véčer in zemlja se ohlajála. Jakobček se je z Gospodom in z njega družíno povrnil domóv. Od tega dné je bil zdrav in trden, močnejši od svojih továrišev. Kadar je Gospod Jezus začél učiti in pripovedovati o kraljestvi božjem na zemlji ter Jakobček vrhá dorastel, vzal ga je sveti Spás k sebi in posádil mej svoje apostole.

Josip Vidic.

Prepozno.

Necemu dečku so mati umrli; zató je bil deček zeló žalosten in je bridko jokal. Necega dné pride k njemu továriš in ga tolaži, rekoč: „Kaj se boš jokal, ljubi moj? Utoláži se, saj si svojo dobro mater vedno slušal in si jej veselje delal.“ — „Tako sem si mislil tudi jaz,“ odgovori deček, „dokler so še moja dobra mati živeli; ali zdaj, ko jih nimam več, zdaj še le spoznam, kolikokrat sem jih razžalil, kolikokrat sem jim bil nepokoren, pa — prepozno je! svoje dobre matere ne morem več za odpuščenje prositi.“

Vinko.